

Warszawa, 7 listopada 2017 r.

Opinia do ustawy o zmianie ustawy o cudzoziemcach oraz niektórych innych ustaw

(druk nr 642)

I. Cel i przedmiot ustawy

Opiniowana ustawa ma przede wszystkim na celu wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2014/66/UE”. Termin wdrożenia dyrektywy 2014/66/UE upłynął 29 listopada 2016 r.

Jak wynika z uzasadnienia projektu, zmiany „mają również na celu stworzenie lepszych ram prawnych pozwalających na świadome zarządzanie migracjami w Polsce oraz w zakresie przyjmowania cudzoziemców, uwzględniając konieczność wprowadzenia szczególnych uregulowań prawnych między innymi dla cudzoziemców podejmujących w Polsce studia, dla absolwentów polskich uczelni oraz dla osób podejmujących w Polsce pracę, w tym w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki”. Wolą ustawodawcy jest ułatwienie legalizacji pobytu najbardziej pożądanym kategoriom cudzoziemców.

Ponadto nowelizacja ma usprawnić istniejące procedury migracyjne w oparciu o doświadczenia w stosowaniu obowiązujących przepisów prawa.

Ustawodawca modyfikuje również przepisy dotyczące cudzoziemców – ofiar handlu ludźmi.

Realizacji powyższych celów mają służyć zmiany w: ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach

rodziny, ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim, ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług oraz ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw.

Zmiany w ustawie o cudzoziemcach polegają m.in. na:

- 1) wprowadzeniu do niej nowych instytucji prawnych (grupa przedsiębiorstw, jednostka przyjmująca, mobilność, mobilność krótkoterminowa, mobilność długoterminowa);
- 2) rozszerzeniu katalogu zadań Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla celów dyrektywy 2014/66/UE;
- 3) wprowadzeniu nowego celu wydawania wiz – realizacja zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa;
- 4) uregulowaniu problematyki udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz zezwoleń na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej;
- 5) wprowadzeniu rozwiązań umożliwiających cudzoziemcom przenoszonym wewnątrz korporacji skorzystanie z mobilności krótkoterminowej wewnątrz Unii Europejskiej;
- 6) wprowadzeniu regulacji ułatwiających łączenie rodzin pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa;
- 7) uregulowaniu kwestii dotyczących zamieszczania na karcie pobytu adnotacji „ICT” oraz „mobile ICT”;
- 8) rezygnacji z wymogu posiadania stabilnego i regularnego źródła dochodu przez absolwenta polskiej uczelni w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, na rzecz posiadania przez absolwenta zapewnionego utrzymania w Polsce;
- 9) doprecyzowaniu, że zezwolenie dla absolwenta polskiej uczeni jest udzielane bezpośrednio po zakończeniu studiów i jednorazowo;
- 10) rezygnacji z wymogu przedstawiania przez cudzoziemca ubiegającego się o zezwolenie na pobyt czasowy i pracę umowy z podmiotem powierzającym cudzoziemcowi

wykonywanie pracy, na rzecz oświadczenia tego podmiotu, które ma zawierać określone ustawą informacje niezbędne dla postępowania;

- 11) ułatwieniu udzielania zezwoleń na pobyt czasowy i pracę oraz zezwoleń na pobyt stały dla pracowników wykonujących pracę w zawodach pożądanym dla polskiej gospodarki (listę takich zawodów będzie mógł określić w rozporządzeniu minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki);
- 12) umożliwieniu cudzoziemcowi przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ubiegania się o zezwolenie na pobyt czasowy w celu połączenia z rodziną dla członka jego rodziny, przebywającego poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej;
- 13) wprowadzeniu wymogu znajomości języka polskiego w przypadku cudzoziemców ubiegających się o zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE;
- 14) usprawnieniu procedury związanej ze składaniem przez cudzoziemców odcisków linii papilarnych w celu wydania karty pobytu;
- 15) usprawnieniu procedury wydawania decyzji w sprawie zobowiązania cudzoziemca do powrotu oraz określania kosztów wydania i wykonania takiej decyzji;
- 16) pełnym wdrożeniu art. 14 ust. 1 lit. d dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (w zakresie pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej dla cudzoziemców) oraz wprowadzeniu rozwiązań prawnych, mających zapewnić spójność przepisów krajowych z przepisami tej dyrektywy;
- 17) usprawnieniu procesu wykonywania powrotów i przekazania cudzoziemców z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 18) rozszerzeniu katalogu okoliczności skutkujących tym, że pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest on ofiarą handlu ludźmi w rozumieniu art. 115 § 22 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, przestaje być uważany za legalny;
- 19) wprowadzeniu możliwości udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy małoletniemu cudzoziemcowi, który otrzymał status pokrzywdzonego w postępowaniu w sprawie o przestępstwo, o którym mowa w art. 189a § 1 Kodeksu karnego, niezależnie od tego, czy podjął on współpracę z organem właściwym do prowadzenia postępowania w sprawie o to przestępstwo;

- 20) rezygnacji z konieczności potwierdzania przez prokuratora, prowadzącego postępowanie w sprawie o przestępstwo handlu ludźmi, przesłanki udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt stały, jaką są uzasadnione obawy przed powrotem do państwa pochodzenia.

Zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wynikają przede wszystkim z doświadczeń w stosowaniu obowiązujących przepisów i dotyczą zapewnienia cudzoziemcom, ubiegającym się o udzielenie ochrony międzynarodowej, należącym do kategorii osób wymagających szczególnego traktowania, transportu do ośrodka recepcyjnego. Opiniowana ustawa doprecyzowuje ponadto kwestie związane z zabezpieczaniem pobytu małoletnich bez opieki. Temu samemu celowi przyświecają zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Zmiany umożliwią pełnienie funkcji rodziny zastępczej cudzoziemcowi, który przebywa legalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie tymczasowego zaświadczenia tożsamości cudzoziemca, a więc tytułu pobytowego innego niż określony w art. 5 ust. 1 pkt 2–4 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

Nowela ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych ma na celu umożliwienie nabycia prawa do świadczeń rodzinnych przez cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa albo w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa.

Wdrożeniu dyrektywy 2014/66/UE służą również zmiany w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (umożliwienie wykonywania przez cudzoziemców pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w związku z korzystaniem przez nich z mobilności), ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (uwzględnienie udzielania zezwoleń na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa w tzw. jednolitej procedurze), ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (uwzględnienie możliwości nabycia prawa do świadczeń wychowawczych przez cudzoziemców przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy udzielonego w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz

przedsiębiorstwa oraz w celu mobilności długoterminowej) oraz w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (skorelowanie przepisów tej ustawy z przepisami ustawy o cudzoziemcach dotyczącymi pracowników przenoszonych wewnątrz przedsiębiorstwa).

Zmiany w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej mają charakter porządkujący.

Nowelizacja art. 12 pkt 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przepisów zmierza do zapewnienia spójności tej regulacji ze znowelizowaną ustawą o cudzoziemcach, w zakresie przepisów o świadczeniach opieki zdrowotnej udzielanych bezpłatnie bez względu na uprawnienia z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego.

W ustawie z dnia 2 kwietnia 2009 r. o obywatelstwie polskim określono minimalny poziom znajomości języka polskiego, jako jednej z przesłanek nabycia obywatelstwa polskiego. Przyjęto, iż cudzoziemiec ubiegający się o uznanie za obywatela polskiego będzie obowiązany posiadać znajomość języka polskiego na poziomie biegłości językowej co najmniej B1.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkami określonymi w art. 19 pkt 1–3.

Z dniem 1 stycznia 2018 r. mają wejść w życie: zmiany, które dotyczą przekazywania cudzoziemca do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego EFTA – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej na podstawie umowy międzynarodowej o przekazywaniu i przejmowaniu osób, w tym odnoszące się do rejestrów w sprawach cudzoziemców, oraz rozszerzenie katalogu okoliczności skutkujących tym, że pobyt cudzoziemca na podstawie zaświadczenia potwierdzającego istnienie domniemania, że jest on ofiarą handlu ludźmi, przestaje być uważany za legalny. Z początkiem 2018 r. wejdą w życie również zmiany związane z zapewnieniem cudzoziemcowi, który nie został umieszczony w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców albo został zwolniony z takiego ośrodka lub aresztu, oraz członkom jego rodziny lub jego opiekunowi prawnemu, świadczeń z zakresu pomocy socjalnej, opieki medycznej i psychologicznej.

Zmiany związane z wykonywaniem pracy w zawodzie pożądanym dla polskiej gospodarki, w tym dotyczące określania takich zawodów, a także zmiany, które umożliwią określanie limitów zezwoleń na pobyt czasowy wejść w życie z dniem 1 stycznia 2019 r. Natomiast zmiana odnosząca się do warunków udostępniania danych przetwarzanych w krajowym zbiorze rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców wejść w życie z dniem 1 stycznia 2020 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 50. posiedzeniu w dniu 27 października 2017 r. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym (druk sejmowy nr 1780). Do prezentowania stanowiska Rządu w trakcie prac nad projektem upoważniony został Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji. Sejm na 47. posiedzeniu w dniu 12 września 2017 r. skierował projekt do Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych w celu rozpatrzenia. Komisja po rozpatrzeniu projektu w dniach 14 i 27 września oraz 10 października br. Wniosła o uchwalenie projektu w brzmieniu zaproponowanym w sprawozdaniu (druk sejmowy nr 1896). Na żądanie wnioskodawców w sprawozdaniu Komisji przedstawiono również 9 wniosków mniejszości. II czytanie odbyło się w dniu 12 października 2017 r. W trakcie II czytania nie zgłoszono wniosków legislacyjnych.

Sejm nie dokonał zmian, które w istotny sposób wpływają na kształt przedłożenia. Posłowie w trakcie prac na projektem m.in.:

- 1) uzupełnili katalog przesłanek odmowy udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy (zmiana art. 100 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach);
- 2) przyjęli, iż wyznaczony cudzoziemcowi termin osobistego stawiennictwa w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy oraz w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt stały nie może być krótszy niż 7 dni;
- 3) przyjęli, że przepis określający treść załącznika do wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji albo zezwolenia na pobyt czasowy w celu prowadzenia działalności gospodarczej (art. 106 ust. 1a ustawy o cudzoziemcach) odnosi się również do prowadzenia spraw spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej przez komplementariusza oraz działania w charakterze prokurenta w spółce;
- 4) zrezygnowali z nowelizowania art. 125 ust. 1 i art. 136 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach;

- 5) dodali regulację, w myśl której zawiadomienie o zmianie okoliczności mających wpływ na warunki udzielonego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, w przypadku gdy zezwolenie wydał Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, będzie kierowane do wojewody, który orzekał w sprawie udzielenia zezwolenia w pierwszej instancji;
- 6) nałożyli na Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców obowiązek przekazania Komendantowi Głównemu Straży granicznej zawiadomienia od jednostki przyjmującej, mającej siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, o zamiarze korzystania przez cudzoziemca z mobilności krótkoterminowej;
- 7) przyjęli, że okres ważności zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej, w przypadku gdy celem pobytu jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, nie może być dłuższy niż okres ważności posiadanego przez cudzoziemca dokumentu pobytowego;
- 8) uchylili art. 209 ustawy o cudzoziemcach;
- 9) nałożyli na wojewodę, Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz Radę do Spraw Uchodźców obowiązek informowania organu Straży Granicznej właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca o decyzji, o której mowa w art. 299 ust. 6 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach, gdy decyzja ta stanie się ostateczna, lub o innych rozstrzygnięciach, które skutkują tym, że pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przestaje być legalny; w takim przypadku organ Straży Granicznej będzie obowiązany ustalić, czy zachodzą przesłanki do wydania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu;
- 10) odnieśli przepis art. 61 ust. 4 pkt 2 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej również do małoletniego bez opieki, który nie był wcześniej umieszczony w pieczy zastępczej;
- 11) odnieśli przepis art. 88g ust. 1b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy również do sytuacji, w której cudzoziemiec złożył wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej;
- 12) rozszerzyli katalog okoliczności obligujących wojewodę do wydania decyzji o odmowie wydania pozwolenia na pracę o przypadek, w którym dane osoby objętej wnioskiem, zostały umieszczone w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany oraz o przypadek, gdy wymagają tego

zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską;

- 13) dokonali nowelizacji ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw.

III. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 1 pkt 2 lit. b, art. 3 pkt 7a – w związku z tym, że ustawodawca dodał do słowniczka ustawy definicję pojęcia „mobilność”, należałoby rozważyć, czy i w jaki sposób definicja ta wpłynie na interpretację nienowelizowanego art. 149 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach. W przepisie tym posłużono się bowiem również rzeczownikiem „mobilność”, przy czym – jak się wydaje – jest to znaczenie inne od przyjętego w definicji. Należy przy tym pamiętać, że definicja jest narzędziem dokonywania przez ustawodawcę wykładni autentycznej określonych pojęć (od znaczenia danego pojęcia przyjętego w słowniczku w procesie interpretacji przepisów, bez wyraźnej zgody ustawodawcy, nie można odstąpić) oraz o dyrektywie interpretacyjnej wnioskującej z § 10 Zasad techniki prawodawczej (zasada konsekwencji terminologicznej). Jeżeli „mobilność”, o której mowa w art. 149 ust. 1, nie jest „mobilnością” w rozumieniu definicji, należałoby dokonać odpowiedniej korekty art. 149 ust. 1.

Propozycja poprawki:

w art. 1 po pkt 52 dodaje się pkt 52a w brzmieniu:

„52a) w art. 149 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postępowanie w sprawie udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia, o którym mowa w art. 144, prowadzi się z uwzględnieniem terminu rozpoczęcia nauki przewidzianego programem studiów oraz w sposób ułatwiający przyjmowanie cudzoziemców, którzy uczestniczą w programach Unii Europejskiej, służących przemieszczaniu do Unii Europejskiej jako obszaru docelowego lub w obrębie Unii Europejskiej, w celu podjęcia lub kontynuowania studiów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

- 2) art. 1 pkt 5 lit. c, art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. c – uwzględniając treść art. 22 ust. 1 pkt 8a lit. a, b i d oraz mając na względzie zapewnienie konsekwencji terminologicznej w obrębie aktu, w art. 22 ust. 1 pkt 8a w lit. c należy mówić o uzyskiwaniu informacji

od **organów** innych państw członkowskich, a nie o uzyskiwaniu informacji od innych państw.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 5 w lit. c, w pkt 8a w lit. c po wyrazach „uzyskiwania od” dodaje się wyraz „organów”;

- 3) art. 1 pkt 6 lit. a, art. 25 ust. 1a – uwzględniając terminologię niezmienianych ust. 1 i 2 w art. 25 ustawy o cudzoziemcach, w ust. 1a dodawanym do tego artykułu, należałoby również mówić o „cudzoziemcu wjeżdżającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”. Konieczność zachowania konsekwencji terminologicznej w obrębie aktu wynika z § 10 Zasad techniki prawodawczej. Ponadto można mieć wątpliwość, czy można wjechać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez przekraczania jej granicy.

Warto też rozważyć, czy w analizowanym przepisie powinna być mowa o kopii **wysłanego** zawiadomienia, o którym mowa w art. 139n ust. 1. Przepis sugeruje, że zawiadomienie, o którym mowa w art. 139n ust. 1, może być doręczone Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców wyłącznie pocztą, co jak się wydaje nie było intencją prawodawcy.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 6 w lit. a, w ust. 1a wyrazy „, który przekraczając granicę wjeżdża” zastępuje się wyrazem „wjeżdżający” oraz skreśla się wyraz „wysłanego”;

- 4) art. 1 w pkt 9, w art. 51 ust. 2 pkt 8 – w przepisie tym mowa jest o złożeniu określonego oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Zastosowana w przepisie konstrukcja jest błędna. Należy pamiętać, iż przestępstwo fałszywego oświadczenia jest zgodnie z art. 233 § 6 Kodeksu karnego innym typem przestępstwa niż przestępstwo fałszywego zeznania. Potwierdza to również art. 112 pkt 4 Kodeksu karnego. Analogiczna uwaga odnosi się do zmiany dokonywanej w art. 106 ust. 1 pkt 16, nowego brzmienia art. 106 ust. 1a pkt 3 (art. 1 pkt 22 lit. a tiret drugie i lit. b tiret drugie) oraz dodawanego art. 106a ust. 1 pkt 19 (art. 1 pkt 23).

Co więcej, w związku z tym, że aktualnie obowiązujący art. 106 ust. 1 pkt 16 sformułowany jest prawidłowo (stanowi on o odpowiedzialności za składanie

falszywych oświadczeń), jego „poprawianie” jest zarówno zbędne, jak i błędne. Należałoby się raczej zastanowić nad korektą art. 203 ust. 2 i art. 219 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, które posługują się błędną formułą.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

- a) w pkt 9, w pkt 8 wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”,
- b) w pkt 22:
 - w lit. a skreśla się tiret drugie,
 - w lit. b w tiret drugim, w pkt 3 wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”,
- c) w pkt 23, w art. 106a w ust. 1 w pkt 19 wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem

albo (w przypadku dokonania korekty również art. 203 ust. 2 i art. 219 ust. 2)

w art. 1:

- a) w pkt 9, w pkt 8 wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”,
 - b) w pkt 22:
 - w lit. a skreśla się tiret drugie,
 - w lit. b w tiret drugim, w pkt 3 wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”,
 - c) w pkt 23, w art. 106a w ust. 1 w pkt 19 wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”,
 - d) w pkt 76 w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „art. 203” dodaje się dwukropek pozostałą treść oznacza się jako lit. b i dodaje się lit. a w brzmieniu:
 - „a) w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”,”
 - e) w pkt 85 w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „art. 219” dodaje się dwukropek pozostałą treść oznacza się jako lit. b i dodaje się lit. a w brzmieniu:
 - „a) w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”,”;
- 5) art. 1 pkt 21 lit. a, art. 105 ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia – modyfikacja wprowadzenia do wyliczenia ma na celu wskazanie, jak można się domyślać, że są w ustawie przepisy, które przewidują odstępstwo od zasady, w myśl której wniosek

o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy cudzoziemiec składa osobiście. W art. 105 ust. 1 zdecydowano się wskazać tylko na jeden taki wyjątek, a mianowicie na wyjątek określony w art. 139l ust. 1, pominięto zaś wyjątek z art. 139u ust. 1 (analogiczny do tego, o którym mowa w art. 139l ust. 1). W związku z tym, nasuwa się pytanie dlaczego w art. 105 ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia nie odesłano również do art. 139u ust. 1. Trzeba przy tym wziąć pod uwagę, że niekompletne odesłanie może wprowadzać adresatów w błąd.

Wątpliwość budzi również sama technika odesłań „z zastrzeżeniem”, które mają określać relację między przepisami. Sformułowanie „z zastrzeżeniem” nie jest jednoznaczne. Może ono oznaczać „z uwzględnieniem” albo „z wyjątkiem”. Decydując się na określenie relacji między przepisami należy to uczynić bardzo precyzyjnie, tak aby w przyszłości nie było żadnych wątpliwości, co autor miał na myśli kształtując relacje w taki, a nie inny sposób. Warunkiem uznania za prawidłowy takiego zabiegu prawodawcy jest po pierwsze zastosowanie właściwej formuły odesłania, a po drugie jego kompletność. Uwaga ta odnosi się również do art. 104 ust. 1 (art. 1 pkt 20 noweli).

Formułując propozycję poprawki wzięto również pod uwagę treść wprowadzenia do wyliczenia w art. 106 ust. 1 w nowym brzmieniu.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

- a) w pkt 20, w art. 104 w ust. 1 wyrazy „zastrzeżeniem przepisu art. 139i ust. 1” zastępuje się wyrazami „wyjątkiem zezwoleń, o których mowa w art. 139a ust. 1 i art. 139o ust. 1”,
- b) w pkt 21 w lit. a „zastrzeżeniem przepisu art. 139l ust. 1” zastępuje się wyrazami „wyjątkami określonymi w art. 139l ust. 1 i art. 139u ust. 1”,
- 6) art. 1 pkt 30 lit. a, art. 116 wprowadzenie do wyliczenia – w związku z dodaniem do art. 99 ustawy o cudzoziemcach ust. 1a (przepis ten również określa przesłankę odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy) oraz mając na względzie nowe brzmienie art. 131 tej ustawy (art. 1 pkt 39 lit. a noweli), nasuwa się pytanie dlaczego ustawodawca nie sformułował w art. 116 odesłania analogicznie do odesłania w art. 131.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 30 w lit. a, we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 99 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 99”;

- 7) art. 1 pkt 37, art. 127 pkt 3 – mając na względzie zapewnienie spójności terminologicznej pomiędzy nowelizowanym art. 127 pkt 3 ustawy o cudzoziemcach i art. 20 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, należałoby przyjąć niżej sformułowaną propozycję poprawki. W poprawce uwzględniono, że na mocy drugiego z przywołanych przepisów Prezes GUS ogłasza kwotę przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym, a nie przeciętne **miesięczne** wynagrodzenie w gospodarce narodowej w poprzednim roku kalendarzowym.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 37, w pkt 3 wyrazy „przeciętnego miesięcznego” zastępuje się wyrazami „kwoty przeciętnego”;

- 8) art. 1 pkt 44, art. 139l ust. 1 – z art. 105 ust. 1 (w nowym brzmieniu; art. 1 pkt 21 lit. a noweli) wynika, że – co do zasady – wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy składa cudzoziemiec, natomiast wyjątkiem od tej zasady jest składanie wniosku przez jednostkę przyjmującą w oparciu o art. 139l ust. 1, przy czym zgodnie z tym ostatnim przepisem wyjątek dotyczy jedynie kolejnego zezwolenia. W związku z tym nasuwa się pytanie, kto będzie składał pierwszy wniosek o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1 (jeżeli miałby być to cudzoziemiec stałoby to w sprzeczności z art. 139k, który przewiduje że stroną postępowania jest wyłącznie jednostka przyjmująca) oraz dlaczego art. 139l ust. 1 został sformułowany inaczej niż art. 139u ust. 1.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 44, w art. 139l w ust. 1 skreśla się wyraz „kolejnego”;

- 9) art. 1 pkt 44, art. 139t – przepis ten przewiduje stosowanie wprost, a nie odpowiednio, do cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy w celu korzystania z mobilności długoterminowej art. 139g, który określa szczególne przesłanki cofnięcia zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa. Mając na względzie treść art. 139g i technikę jego sformułowania (odesłanie do okoliczności, o których mowa w art. 139f), nie jest możliwe stosowanie tego przepisu wprost do zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1. Rozwiązanie to jest niespójne również z art. 139w, który przewiduje, że do zezwolenia, o którym mowa w art. 139o ust. 1, stosuje się część przepisów dotyczących zezwolenia, o którym mowa w art. 139a ust. 1, ale odpowiednio.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 44:

- a) skreśla się art. 139t,
b) w art. 139w po wyrazie „przepisy” dodaje się wyrazy „art. 139g,”;

- 10) art. 1 pkt 45 lit. a, art. 142 ust. 1 pkt 3 lit. a – mając na względzie nazwę zezwolenia określoną w tytule rozdziału 5 w dziale V ustawy o cudzoziemcach oraz we wprowadzeniu do wyliczenia w art. 142 ust. 1 tej ustawy, a także kierując się konsekwencją terminologiczną (§ 10 Zasad techniki prawodawczej), proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki terminologicznej.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 45 w lit. a, w lit. a skreśla się wyrazy „przez cudzoziemca”;

- 11) art. 1 pkt 50, art. 145 ust. 4 – w związku z tym przepisem nasuwa się pytanie, do czego odnosi się sformułowanie „nie dłuższy jednak niż 3 lata” (do całego przepisu, fragmentu po spójniku „albo”, czy też wyłącznie kursu przygotowawczego) oraz, czy w przepisie uwzględniono, że jednolite studia magisterskie trwają co najmniej 5 lat. Sformułowanie ewentualnej poprawki będzie możliwe po ustaleniu intencji prawodawcy.
- 12) art. 1 pkt 79, art. 207a – uwzględniając, że spójnik „lub” jest spójnikiem alternatywy łącznej (jedno postępowanie nie może dotyczyć zarówno udzielenia, jak i cofnięcia

zezwolenia na pobyt stały) oraz treść dodawanego art. 113a (art. 1 pkt 27 noweli), proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 79, w art. 207a wyraz „lub” zastępuje się wyrazem „albo”;

- 13) art. 1 pkt 87 lit. a, art. 229 ust. 2 – z art. 229 ust. 2 ustawy o cudzoziemcach, w nowym brzmieniu, wynika, że pierwsza karta pobytu ze względów humanitarnych wydawana jest cudzoziemcowi z urzędu, natomiast z nienowelizowanego ust. 4 pkt 3 tego artykułu wynika, że taka karta wydawana jest cudzoziemcowi na jego wniosek. Wskazanych przepisów nie da się pogodzić. Należałoby w związku z tym przesądzić, które z wyżej wskazanych rozwiązań jest prawidłowe.

Zakładając, że wolą ustawodawcy było, aby pierwsza karta pobytu ze względów humanitarnych wydawana była cudzoziemcowi na jego wniosek (tak jak ma to miejsce obecnie) warto byłoby rozważyć dodanie do słowniczka ustawy definicji pojęcia „pierwsza karta pobytu” (definicja ta nie może przesądzać, kto występuje z wnioskiem) oraz pozostawienie art. 229 ust. 2 bez zmian. Przy zastosowaniu takiej techniki w art. 229 w ust. 2 sformułowana byłaby zasada, zaś w ust. 4 wyjątek od niej.

Sformułowanie poprawki będzie możliwe po ustaleniu intencji prawodawcy w tej kwestii.

- 14) art. 1 pkt 87 lit. b tiret drugie, art. 229 ust. 4 pkt 1a – dodając pkt 1a do art. 229 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach nie wzięto pod uwagę, iż procedowana równolegle ustawa z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o repatriacji, ustawy o Karcie Polaka oraz ustawy o cudzoziemcach również dodaje (art. 3 pkt 2) do art. 229 ust. 4 ustawy o cudzoziemcach przepis oznaczony jako pkt 1a. Mając na względzie, że ustawa o zmianie ustawy o repatriacji, ustawy o Karcie Polaka oraz ustawy o cudzoziemcach ma krótszą *vacatio legis* (wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia) oraz dążąc do wyeliminowania sytuacji, w której ustawodawca doda do jednej ustawy, dwiema ustawami, dwa identycznie oznaczone przepisy, a tym samym wyeliminowania związanych z tym wątpliwości interpretacyjnych, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 87 w lit. b w tiret drugim:

- a) polecenie nowelizacyjne otrzymuje brzmienie: „po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu.”;
- b) pkt 1a oznacza się jako 1b;

- 15) art. 1 pkt 88 i 89, art. 232 ust. 3 i art. 233 ust. 2 – jak wynika z uzasadnienia, zmiany dokonywane art. 1 pkt 88 i 89 mają na celu „ujednoczenie nazewnictwa w dziale VII”. Nie negując potrzeby zapewnienia konsekwencji terminologicznej w obrębie aktu, a tym samym konieczności przestrzegania § 10 Zasad techniki prawodawczej, należy jednak zwrócić uwagę na pewną niezręczność językową, która będzie następstwem dokonanej zmiany. Przepisy te będą stanowiły o wymianie utraconego dokumentu. Zgodnie z § 8 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej w akcie normatywnym należy posługiwać się poprawnymi wyrażeniami językowymi (określeniami) w ich **podstawowym** i powszechnie przyjętym znaczeniu. W myśl *Słownika języka polskiego PWN* przez „wymianę”, w podstawowym znaczeniu tego wyrazu, rozumie się «danie komuś czegoś i otrzymanie czegoś od kogoś w zamian»¹⁾. Oznacza to, że nie można wymienić czegoś czego się nie ma, czegoś co zostało utracone. Wobec faktu, że wskazany błąd popełniono również w innych nienowelizowanych przepisach ustawy o cudzoziemcach (art. 241 pkt 3 i 4, art. 256 pkt 3 i 4) uwagę tę należy traktować, jako wniosek *de lege ferenda*. W przyszłości należałoby dokonać stosowanej korekty językowej ustawy i wyeliminować wskazaną niezręczność;
- 16) art. 1 pkt 106 lit. b, art. 317 ust. 2a – w związku ze sposobem sformułowania art. 398 ust. 3 i 4 (art. 1 pkt 129 noweli), a w szczególności z faktem, że przepisy te odnoszą się konkretnie do zabezpieczenia, o którym mowa w art. 398 ust. 2 pkt 2 (tj. zabezpieczenia stosowanego alternatywnie w stosunku do umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku albo areszcie dla cudzoziemców) można mieć wątpliwość, czy regulacje te będzie można stosować wprost do zabezpieczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 317 ust. 1 pkt 2 (tj. zabezpieczenia w związku z przedłużeniem terminu dobrowolnego powrotu). Stosowane wprost mogą być bowiem wyłącznie takie

¹⁾ <https://sjp.pwn.pl/slowniki/wymiana.html>

regulacje, które w procesie interpretacji nie będą wymagały dokonywania w ich treści żadnej zmiany podmiotowej lub przedmiotowej.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 106 w lit. b, w ust. 2a wyrazy „stosuje się przepisy art. 398 ust. 3 i 4” zastępuje się wyrazami „przepisy art. 398 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio”;

- 17) art. 1 pkt 117, art. 337 ust. 3a – w związku z tym, że w ustawie nie należy zamieszczać wypowiedzi niemających wartości normatywnej (§ 11 Zasad techniki prawodawczej), zdanie drugie w dodawanym ust. 3a jest zbędne. Wskazanie, że do odpowiedzialności solidarnej stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego jest wyłącznie informacją i to w dodatku informacją nieprecyzyjną z powodu niewskazania konkretnych artykułów Kodeksu, stanowiących o zobowiązaniach solidarnych i odpowiedzialności solidarnej. Kodeks cywilny jest jedynym aktem, który reguluje instytucjonalnie problematykę odpowiedzialności solidarnej, nie ma więc wątpliwości, że stanowiąc o solidarnym ponoszeniu kosztów ustawodawca posługuje się tą instytucją w znaczeniu kodeksowym.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 117, w ust. 3a skreśla się zdanie drugie;

- 18) art. 1 pkt 122, nienowelizowany art. 343 ust. 3 – w związku ze zmianą przepisu upoważniającego – art. 339, polegającą m.in. na tym, że w rozporządzeniu nie będzie już określany szczegółowy sposób obliczania kosztów pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, ale wysokość zryczałtowanych dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, nasuwa się pytanie dlaczego ustawodawca nie dokonał – w konsekwencji – zmiany art. 343 ust. 3. Wydaje się, że przepis ten nie powinien odnosić się do sposobu obliczania kosztów, określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 339, ale do wysokości zryczałtowanych dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 122 po lit. b dodaje się lit. ba w brzmieniu:

„ba) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Ryczałt stanowi przybliżoną wysokość kosztów ustalanych w drodze decyzji, o której mowa w art. 336 ust. 2. Ryczałt ustala się z uwzględnieniem wysokości zryczałtowanych dziennych kosztów pobytu cudzoziemca w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców, określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 339 ust. 1, oraz okresu pobytu w strzeżonym ośrodku lub areszcie dla cudzoziemców wskazanego w postanowieniu o umieszczeniu cudzoziemca w takim ośrodku lub areszcie.”;

- 19) art. 1 pkt 123 lit. b, art. 344 ust. 4 – mając na względzie, że zgodnie z art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim to Narodowy Bank Polski, a nie jego Prezes, ogłasza bieżące kursy walut obcych oraz kursy innych wartości dewizowych, a także dążąc do zapewnienia spójności terminologicznej w obrębie ustawy o cudzoziemcach (art. 462 ust. 4), należałoby rozważyć przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 123 w lit. b, w ust. 4 skreśla się wyraz „bieżącego” oraz wyrazy „Prezesa Narodowego Banku Polskiego” zastępuje się wyrazami „Narodowy Bank Polski”;

- 20) art. 1 pkt 129, art. 398 ust. 3 – w związku z tym, że wezwania, o którym mowa w art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów, nie doręcza się, ale wezwania takiego dokonuje się poprzez jego wywieszenie na tablicy informacyjnej, należałoby rozważyć przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 129, w art. 398 w ust. 3 wyrazy „lub wezwania” zastępuje się wyrazami „albo dnia dokonania wezwania”;

- 21) art. 1 pkt 132, art. 400b ust. 1 pkt 2 lit. a – w związku z tym, że na mocy art. 29 pkt 7 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej, który ma wejść w życie z dniem 1 grudnia 2017 r., art. 55 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostanie

uchylony, należy to uwzględnić w dodawanym do ustawy o cudzoziemcach art. 400b ust. 1 pkt 2 lit. a.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 132, w art. 400b w ust. 1 w pkt 2 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) konsultacje lekarza podstawowej opieki zdrowotnej i lekarzy specjalistów,”;

22) art. 1 pkt 146, art. 449b ust. 1 – w związku z tym, że w art. 449 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach mowa jest o Krajowym zbiorze rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, a nie o poszczególnych rejestrach i ewidencjach, dodawany do ustawy o cudzoziemcach art. 449b ust. 1 powinien odsyłać do art. 449 ust. 2 wskazanej ustawy, w którym to przepisie wymienione zostały rejestry i ewidencje.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 146, w art. 449b w ust. 1 wyrazy „art. 449 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 449 ust. 2”;

23) art. 1 pkt 147, art. 452 ust. 3 – w związku z tym, że usuwany analizowanym przepisem błąd został już wyeliminowany przez art. 6 pkt 6 lit. a ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy o repatriacji oraz niektórych innych ustaw, analizowany przepis jest zbędny, jako bezprzedmiotowy.

Propozycja poprawki:

w art. 1 skreśla się pkt 147;

24) art. 10, art. 1 ust. 2 pkt 2 lit. e – mając na względzie, że treść wyliczenia musi być skorelowana z treścią wprowadzenia do wyliczenia, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki redakcyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 10, w lit. e wyrazy „celem jego pobytu” zastępuje się wyrazami „gdy celem ich pobytu”;

- 25) art. 15 – mając na względzie, że sformułowanie „począwszy od dnia wykonania decyzji” odniesione do okresu, o którym mowa w art. 438 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach, może budzić wątpliwości (w szczególności może sugerować, że dane cudzoziemca będą zamieszczone w wykazie z mocą wsteczną), dążąc do zapewnienia precyzji przepisowi oraz zakładając, że wolą ustawodawcy było, aby okresy, na które dane były umieszczone w wykazie, liczone były od dnia wykonania decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 15 wyraz „począwszy” zastępuje się wyrazem „liczony”;

- 26) art. 19 – w myśl tego artykułu ustawa ma wejść w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia z wyjątkami wskazanymi w pkt 1–3. Ustawodawca założył (co wynika m.in. z art. 17 i art. 18 opiniowanej ustawy), że dzień wejścia w życie ustawy, w jej zasadniczej części, nastąpi w 2017 r.

Mając na względzie harmonogram prac nad ustawą w Parlamencie (Senat ma się zająć ustawą na posiedzeniu w dniach 14 i 15 listopada br.) oraz, że jest ona procedowana w zwykłym trybie (Prezydent będzie miał 21 dni na podpisanie ustawy), a także uwzględniając czas konieczny do tego, aby opublikować akt, można mieć wątpliwość, czy realnie jest wejście w życie ustawy jeszcze w 2017 r. Warunkiem tego jest opublikowanie ustawy najpóźniej 30 listopada br. W teorii wydaje się, że to możliwe, niemniej nie można zapomnieć, że Senat ma prawo uchwalić poprawki do ustawy (a nawet odrzucić ustawę). W przypadku skorzystania przez Izbę Wyższą ze swego prawa, procedura parlamentarna ulegnie wydłużeniu o kolejne dni. Najbliższe posiedzenie Sejmu, podczas którego uchwała Senatu mogłaby być rozpatrzona planowane jest w dniach 22–24 listopada br.

Uwzględniając powyższe warto rozważyć korektę przepisu o wejściu w życie. Zakładając, że wolą ustawodawcy jest, aby ustawa weszła w życie możliwie szybko, w poprawce zaproponowano, aby terminem jej wejścia w życie był 1 stycznia 2018 r. Skutkiem takiej zmiany byłaby rezygnacja z wyjątku przewidzianego w art. 19 pkt 1 opiniowanej ustawy. Kierując się art. 50 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r.

o finansach publicznych, należałoby zmienić również art. 17 ust. 1 i art. 18 ust. 1 noweli i objąć limitem wydatków również rok 2027 r. (limity wydatków określa się na okres 10 lat). Przygotowanie kompletnej poprawki w odniesieniu do art. 17 ust. 1 i art. 18 ust. 1 będzie możliwe w przypadku uzyskania od Rządu niezbędnych danych.

Propozycja poprawek:

w art. 17 w ust. 1:

- a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „12 529 tys. zł” zastępuje się wyrazami „ ... tys. zł”,
- b) skreśla się pkt 1,
- c) dodaje się pkt 11 w brzmieniu:
„11) w 2027 r. – ... tys. zł.”;

w art. 18 w ust. 1:

- a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „31 797 tys. zł” zastępuje się wyrazami „ ... tys. zł”,
- b) skreśla się pkt 1,
- c) dodaje się pkt 11 w brzmieniu:
„11) w 2027 r. – ... tys. zł.”;

w art. 19:

- a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia” zastępuje się wyrazami „z dniem 1 stycznia 2018 r.”,
- b) skreśla się pkt 1.

Jakub Zabielski

Główny legislator